

З НАСТУПАЮЧИМ НОВИМ РОКОМ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 52 [847] | Субота, 31 грудня 1983 року | Ціна 2 коп.

Крок до майстерності

Проводжаючи 1983 рік, мені хочеться сказати: пам'ятним він був для мене. Я зробила ще один крок у зростанні своєї професійної майстерності. Нині у мене четвертий виробничий розряд!

Всього лише три роки минуло, як я прийшла на Артемівське УВП. Товариші з більшим життєвим і виробничим досвідом, що працюють поруч, а також майстер Катерина Петрівна Максимова, допомогли мені глибоко освоїти професію швачки-мотористки, навчили працювати високопродуктивно і якісно. Тепер я з гордістю несу почесне звання ударниці комуністичної праці, виробничі завдання виконую на 135 процентів і більше. Це вищий показник, ніж був у попередні роки.

У четвертому році п'ятирічки досягнуті виробничі показники постарались підвищити...

Т. ВАСИЛЕНКО,
член ВЛКСМ, робітниця Артемівського УВП,
Донецька область.

ДО НОВИХ ВИСОТ

П. П. ШПАК,

в. о. голови Центрального правління УТОГ

Третій рік одинадцятій п'ятирічці підійшов до свого фінішу — завтра Новий рік.

1983-й, що відходить в історію, був славний для нас багатьма добрими ділами. В обстановці високого політичного і трудового піднесення Товариство відзначило свій півстолітній ювілей, що вилився у торжество соціалістичного ладу, в центрі уваги якого постійна турбота про благо трудящої людини, про її духовне зростання.

Під керівництвом Комуністичної партії члени Товариства наполегливо працювали в нинішньому році над виконанням рішень XXVI з'їзду КПРС і наступних пленумів Центрального Комітету нашої партії. Про це яскраво свідчать досягнуті трудові здобутки.

В результаті широко розгорнутого соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань одинадцятій п'ятирічці колективи підприємств і об'єднань УТОГ 20 грудня, або на 4 дні раніше, ніж передбачалося взятими зобов'язаннями, виконали планові завдання 1983 року по випуску товарної і нормативно-чистої продукції та обсягу її реалізації. Споживачі додатково одержали металовиробів, меблів, чоловічого і жіночого верхнього одягу, трикотажної білизни та іншої продукції — всього на 5 мільйонів карбованців.

Виробіток на одного працюючого зріс у нинішньому році в порівнянні з попереднім на 3,5 процента.

Першими у Товаристві про завершення річного плану виробництва рапортували колективи Артемівського, Дрогобицького УВП, Львівського швейного підприємства «Силует», Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» та багатьох інших.

Чимало трудівників Товариства виконали особисті п'ятирічні завдання і вже випускають продукцію в рахунок 1986 року. Серед них швачка-мотористка Білоцерківського УВП Л. Я. Воляник, гальваник Кіровоградського УВП І. К. Журкін, робітниця Ужгородського УВП-2 М. І. Волошин та багато інших.

У 1983 р. на підприємствах та в об'єднаннях освоєно ряд нових виробів, серійний випуск яких розпочнеться з перших днів наступного року.

Успішно виконано заплановані заходи та взяті соціалістичні зобов'язання Товариства з організаційної, політико-виховної, культурно-освітньої та фізкультурно-спортивної роботи.

Вступаючи в четвертий рік одинадцятій п'ятирічці, трудовим колективам, членам Товариства, що працюють на державних заводах і фабриках, у сільському господарстві необхідно не тільки закріпити, а й розвинути здобуті успіхи. У 1984 році перед підприємствами УТОГ стоїть завдання забезпечити випуск і реалізацію продукції на 152 мільйони карбованців, в тому числі товарів народного споживання на 128 млн. крб. Необхідно зберегти досягнутий рівень випуску продукції з державним Знаком якості.

Щоб здійснити накреслене, у трудових колективах Товариства слід подбати про широке розгортання соціалістичного змагання, орієнтуючи його на якісні показники, всебічно підтримувати і поширювати передовий досвід, що сприяє підвищенню продуктивності праці, зміцнювати організованість і дисципліну на кожному робочому місці. Разом з тим, необхідно ширше впроваджувати бригадну форму організації та стимулювання праці, ощадливо використовувати матеріали, сировину та паливно-енергетичні ресурси.

У культзакладах Товариства слід більше уваги приділити популяризації здобутків передовиків змагання, досвіду їх роботи, яскраво і дохідливо розкривати велич праці, а також розгорнути широку пропагандистську роботу в зв'язку з підготовкою до виборів у Верховну Раду СРСР.

Члени нашого Товариства гаряче схвалюють рішення грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС і сесії Верховної Ради СРСР. Згуртовані навколо рідної Комуністичної партії, вони прагнуть гідно ознаменувати 1984 рік новими досягненнями у комуністичному будівництві.

З Новим роком, дорогі товариші!

Як брат із братом

Прощай, Старий, і здрастуй,
Новий роче,
Дай руку, друже, і присядь за стіл.
Тебе ми зустрічаємо охоче,
З тобою все поділимо навпіл.
Зростай у славі, сильним,
роботащим.
І в небі, й під землею, й на землі.
Хай кожен день твій буде іще
кращим —
Я вірю в це, як в чесні мозолі.
Я радий, що дждався твого
приходу.
І разом з тим сумую, що літа
Летять, мов коні, й не питають
броду,

Лиш пил на скроні з-під копит
зілїта.
Але не в цьому суть життя
людини:
На скронях пил, то не ганьби іржа.
Хто день прожив і не поклав
цеглини,
Той сам себе і час свій зневажа.
Як брат із братом, як із родом рід,
Щоб ти і я не прожили даремно,
Щоб ти і я лишили добрий слід.
Твори красу і плугом, і пером —
Йди щедрою щедрікою по світу.
Сій щастя і братерство, і добро!

Олександр БОГАЧУК.

Плакат художника В. Зуева.

1983—1984

Естафета ударної праці

Напередодні нового року на Ждановському філіалі Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» випущена і здана міжвідомчій комісії установочна партія нових реле — РП-21. Порівняно зі старим зразком РПУ-2, цей виріб менш трудомісткий при виготовленні, значно зменшилися його габарити.

Для серійного випуску реле РП-21, виготовлення яких розпочнеться з перших днів наступного року, на підприємстві встановили серійне, а та-

кож декілька одиниць нестандартного обладнання, зусиллями трудівників колективу зроблені і задіяні контрольно-випробувальні стенди.

Паралельно з виконаною роботою, посилено проводилось навчання кадрів. У цеху організували бригаду спеціалістів, члени якої досконало оволоділи всіма технологічними процесами складання і настроювання нових реле.

У четвертому році одинадцятій п'ятирічці в Ждановському філіалі

виготовлять 30 тисяч штук реле РП-21.

Нині ж головне завдання бригадної форми організації праці — добитися присвоєння новому виробу державного Знака якості.

Досвід, висока професійна майстерність трудівників колективу, впровадження бригадної форми організації праці дадуть змогу філіалу об'єднання успішно справитись з поставленим завданням.

В. ЄМЕЛЬЯНЕНКО,
головний інженер
ДВО «Електромагніт».

ЕСТАФЕТА УДАРНОЇ ПРАЦІ

Майже чверть віку віддала рідному підприємству крутильниця Чернівецького УВП П. І. Степанюк. Їй присвоєно звання «Відмінник якості», «Краща за професією», «Майстер — золоті руки».

Багатий досвід і високу професійну майстерність Парасковія Іванівна передає початківцям. Лише протягом одинадцяти п'ятиріччя вона навчила своєї професії трьох молодих робітниць. А в неї є що запозичити. Працюючи на розширеній зоні, вона виконує норми виробітку на 120—125 процентів.

Вагомих показників добилася передова робітниця і в третьому році одинадцяти п'ятиріччя: 7 жовтня вона рапортувала про виконання плану трьох років п'ятиріччя. Нині трудівниця вже випускає продукцію у рахунок квітня 1984 року. Темпи, досягнуті у соціалістичному змаганні, вона прагне підвищити.

За досягнення високих показників у соціалістичному змаганні, дострокове виконання плану 1983 року портрет передової робітниці П. І. Степанюк занесено на Дошку Пошани Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки.

м. Чернівці.

Л. АЛЕКСЕЄВА.

На трудовому календарі — 1986-й

Ще в середині нинішнього року гальванік Кіровоградського УВП І. К. Журкін рапортував про успішне завершення своєї особистої п'ятирічки. Нині на його трудовому календарі вже 1986 рік!

Працює Іван Кирилович на дільниці виготовлення товарів для народу. Досвід, висока виробнича майстерність і самодисципліна дають змогу передовику виробництва значно перевиконувати свої денні норми виробітку. 180—190 процентів — такий його показник у праці.

Майстер дільниці Олег Володимирович Кузнецов розповідає:

— На депутата районної Ради народних депутатів Журкіна рівняються і досвідчені виробничники, і молодець. Адже він кожен робочу хвилину використовує з користю для виробництва. І якість праці у нього хороша...

Інакше й бути не може. Кадровий виробничник досконало володіє всіма професіями, які є на дільниці виготовлення товарів для народу. Зокрема, він в будь-який час може стати рубщиком, зварювальником точкової зварки тощо. Це допомагає йому у щоденній роботі.

І. К. Журкін і його товариші підготували добру основу для успішної роботи в наступному році.

В. ГРИГОРЕНКО.

м. Кіровоград.

СПРАВЖНІ ГОСПОДАРИ

Мине декілька годин і стрілки мільйонів годинників в певну мить точно вкажуть на цифру «12». Впаде останній аркуш календаря. Пройдено шлях довжиною в один рік.

Кожному подорожньому, звичайно, цікаво по закінченні мандрів оглянутись назад, придивитись до дороги, якою дістався до визначеної, омріяної мети. А досягнуте завжди радує, додає сил, надихає на нові звершення.

Саме такої настрої панує нині на Дніпродзержинському УВП. Адже виробничу програму завершено. До того ж — достроково, на 6 днів раніше.

Господарювали дні пророздзержинці у 1983 році ефективно і ошадливо. Виготовленої продукції, наприклад, реалізовано на 107 процентів, її собівартість у порівнянні з плановою знизено на 2 відсотки. А товарів для народу реалізовано на 27,9 тисячі карбованців при плані — 27 тисяч. Понад план виготовлено виробів на 50 тисяч карбованців.

На УВП заощаджено понад 120 тисяч кіловат-годин електроенергії, 250 гікалорій тепла, більше 1000 кілограмів катанки.

А ще — впроваджено 10 заходів з НОП і нової техніки з економічним ефектом 5,6 тисячі карбованців. Умільці підприємства подали 15 рацпропозицій з економічним ефектом 48 тисяч карбованців.

Цим досягненням сприяє значною мірою сумлінна праця кращих виробничників, таких як М. Ф. Шаповалов, Л. В. Черняк, О. С. Кеда, М. М. Маслов, В. І. Скляр, П. С. Савенко і багатьох інших.

За успіхи, досягнуті у соціалістичному змаганні, 98 трудівникам присвоєно почесне звання «Ударник комуністичної праці», портрети 16-ти кращих виробничників занесено на заводську Дошку Пошани, трьох трудівників нагороджено медалями «Ветеран праці», а ім'я кращого раціоналізатора, наставника молоді П. Ф. Глухого занесено на Дошку Пошани Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки.

Честь і слава праці.

А. ДВІРКОВИЙ.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

На два роки випереджають свій трудовий календар передові швачки Лубенського УВП Надія Іванівна Масленникова та Марія Минівна Калимбет. Ударниці комуністичної праці, наставниці докладають всіх зусиль, щоб їх продукція — куртки на утеплюючій підкладці — припали до смаку вимогливим покупцям.

З достроковим завершенням чотирьох років п'ятирічки передових швачок привітала секретар партійної організації УВП Ольга Володимирівна Давиденко (на знімку ліворуч).

Фото П. МІНЬКА.

ДІЛАМИ СЛАВНИЙ РІК, ЩО МИНАЄ

Площа Героїв Космосу — один з найкрасивіших куточків Ужгорода. Тут, на міській Дошці Пошани, серед кращих людей і передових підприємств, що досягли у своїй виробничій діяльності високих трудових показників, знаходимо і колектив учбово-виробничого підприємства № 2. За третій квартал 1983 року УВП-2 вручено перехідний Червоний прапор та Почесну Грамоту міському Компартії України, виконкому міської Ради народних депутатів та міському ЛКСМУ.

Так високо працю колективу відзначено вперше з часу створення учбово-виробничого підприємства.

Нинішній рік, що відходить, славний для наших швейників ще однією визначною подією. За підсумками соціалістичного змагання серед колективів підприємств та об'єднань Товариства за перший квартал 1983 року підприємству було присуджено перше місце з врученням перехідного Червоного прапора ЦП УТОГ.

Що ж сприяло такому успіху?

Говорить головний інженер УВП-2 В. Ф. Янчук:

— Перш за все, впровадження бригадної форми організації та стимулювання праці. Серед кращих — колектив закрійної дільниці, який очолює М. А. Сливка. Протягом усіх кварталів він найчастіше виходив переможцем соціалістичного змагання.

На підприємстві вже три

роки успішно діє комплексна система управління якістю продукції, що дало можливість довести випуск продукції з першого подання до 99,6 процента. Технологічний процес випуску спеодягу сьогодні регламентує 40 стандартів підприємства.

У результаті проведення аналізу діючих норм виробітку і затрат часу на виготовлення виробів, упорядковано технічне нормування внаслідок чого зменшилася трудомісткість випущеної продукції на 2230 годин.

— Таких успіхів ми домоглися ще й за рахунок впровадження передових методів праці, ритмічної роботи технологічного обладнання, — доповнює секретар партійної організації, головний механік Л. М. Лужанський. — На підприємстві діють три гуртки політосвіти, школа комуністичної праці.

Секретар комсомольської організації В. В. Свирід:

— Вагомий внесок у загальне досягнення зробили і молоді робітники УВП-2. Більшість з них успішно потрудилися над виконанням зобов'язань третього року одинадцяти п'ятиріччя. Найкращих показників досягли члени ВЛКСМ швейного цеху: М. А. Кертіс, В. В. Федора, Г. М. Брежайко. Норми виробітку вони виконують у середньому на 140—160 процентів.

Голова профспілкового комітету І. І. Попович:

— Турбота про людей була і залишається в центрі

уваги діяльності профспілкового комітету. В основному всіх бажаних ми забезпечили путівками в санаторії та будинки відпочинку. Тому й працюють робітники сумлінно. Вони змагаються за присвоєння звання «Майстер — золоті руки», «Відмінник якості», «Кращий за професією», «Кращий наставник молоді».

Наші передовики швачки-мотористки, такі як М. І. Волошин, Е. І. Бейдзо, В. М. Лакатош, Е. Ю. Лемак, Е. Д. Головач, Е. І. Роман, М. П. Бенца, Г. М. Пайда ще 5 листопада 1983 року виконали особисті завдання п'ятирічки.

Комуністичне ставлення до праці дало змогу успішно завершити план нинішнього року, зекономити значну кількість електроенергії, підвищити продуктивність праці, зменшити витрачання сировини.

Директор підприємства Ф. Ю. Шутяк живе вже турботами 1984 року. Йде будівництво нової фабрики. Необхідно і далі зміцнювати трудову та виробничу дисципліну, раціонально використовувати робочий час; розв'язувати інші виробничі питання.

Творча праця всього колективу УВП-2 спрямована на те, щоб план одинадцяти п'ятиріччя завершити до 7 листопада 1985 року — до 68-ї річниці Великого Жовтня.

М. ВОВК,
інженер Ужгородського
УВП-2.

Обробниця Черкаського учбово-виробничого підприємства Р. З. Ступаковий пощастило зустрітись з казковими Ділом Морозом та Снігуронькою не напередодні Нового року, як належить за календарем, а значно раніше.

З достроковим виконанням програми 1983 року передову робітницю прийшли привітати також представники обласного відділу УТОГ, підприємства, товаришів по спільній праці.

Голова Черкаського обласного відділу УТОГ, член президії ЦП УТОГ Григорій Павлович Кузуб побажав Розалії Зиніурівні міцного здоров'я, великого особистого щастя, дальших успіхів на благо Вітчизни і вручив славний трудівниці Грамоту і цінний подарунок.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ВИСОКІ ПОВЕРХИ ШАСТЯ

Ключ від нової квартири, вперше ввімкнуте світло у власному помешканні... Хто не переживав ці хвилюючі моменти? У такі хвилини починаєш себе хоч і не «на сьомому небі», як мовиться, а все ж, мабуть, на найвищих поверхах щастя.

Рік, що минає, був для трудівників Дніпропетровського УВП справжнім роком новосіль. Адже тут справили вхідчини 17 родин.

Ордери на затишні, просторі трикімнатні квартири одержали швачки-мотористки Анастасія Василівна Ярмакова, Діна Василівна Вергун, настільниці Софія Іванівна Шовкопляс (загальна житлова площа її нової квартири складає майже 70 квадратних метрів), механік Віктор Дмитрович Ковальчук.

Господарями двокімнат-

них квартир стали сім виробничників. Це — швачки-мотористки Надія Вадимівна Левченко, Олександра Василівна Сабітова, Євгенія Миколаївна Данейкіна, Ольга Василівна Півень, Тетяна Григорівна Біневська. Чотири виробничниці стали володарями однокімнатних помешкань.

Всі вони — відмінні виробничники, активісти громадського життя. Саме тому про їх добробут поєвчасує дбає адміністрація, партійна, профспілкороганізації підприємства. Трудівники ж відповідають на цю турботу ударною працею, достроковим виконанням планових завдань. А від такого двостороннього зв'язку виграє наша спільна справа.

Щасливих новосіль вам, шановні товариші!

Т. ДОБРОВИЧЛИВИЙ,
м. Дніпропетровськ.

ГОРЯТЬ ВОГНІ ЯЛИНКИ

Висока і струнка, уквітчана гірляндами, прикрашена іграшками, стоїть новорічна Ялинка у просторому вестибюлі Криворізької спецшколи-інтернату для глухих дітей. Навколо лісової красуні лунає дитячий сміх, відбуваються ігри, проходять вікторини.

Новорічні свята тривають у школі всю останню декаду грудня. Добре підготувались до зустрічі Нового року і школярі, і вихователі, і шефи — колектив тресту «Криворіжстальконструкція». Нині, коли свята у розпалі, діти з великим ентузіазмом під керівництвом піонервожатої Анджелли Шумської беруть участь у найрізноманітніших заходах, до яких вони готувалися заздалегідь і дуже наполегливо, доклали чимало вигадки і дитячої фантазії. У яскра-

вих карнавальних костюмах школярі змагаються у конкурсах, вікторинах.

Про святкове вбрання Ялинки, а також про призи і подарунки для дітей добре подбали шефи. А найкраще підготувалися до новорічних торжеств учні 10—12 класів, де вихователями Тамара Василівна Шпальченко та Ольга Іванівна Лук'янюк. Серед найменших відзначились четвертокласники, де вихователями Олена Вільямівна Миргородська та Людмила Степанівна Коваленко.

На зустрічі Нового року у спецшколи-інтернаті побували ветерани війни і праці, колишні вчителі, представники компактних груп, батьки учнів.

П. БАБЕНКО,

Кривий Ріг,
Дніпропетровська область.

ЗЕМЛЮ ЛЮДИ ПРИКРАШАЮТЬ

Успішно трудяться у різних куточках нашої країни нечужі з України. Вони зводять греблі, видобувають корисні копалини, споруджують заводи і селища у найвіддаленіших районах нашої Вітчизни.

Не в пошуку романтики,

і не за довгим карбованцем приїхав до Оротукану, що у Магаданській області, Геннадій Самойлов. Він був твердо переконаний, що тут потрібна його праця, його робітничий гарт.

І хоча північний стаж Самойлова ще незначний — лише два роки, однак цей

робітник знайшов своє місце в житті. І справді, за короткий відрізок часу Геннадій Самойлов зумів влитися у трудовий колектив, полюбив селище, сувору природу Північного краю.

— Якщо деталь виготовлена Самойловим, — кажуть робітники Оротуканського

заводу гірничого устаткування, — значить вона надійна і точна.

Неодноразовий переможець соціалістичного змагання, ударник комуністичної праці, громадський активіст Геннадій Самойлов — живий приклад того, що землю люди прикрашають.

Р. БИКОВСЬКА,

Магаданська область.

ЕСТАФЕТА УДАРНОЇ ПРАЦІ

Кожен рік приносить людині щось нове, хороше. 1983-й — не став для мене винятком: я достроково виконала особисте завдання одинадцяті п'ятирічки і тепер на моєму трудовому календарі вже квітень 1986 року.

Досягнутими успіхами, звичайно, пишаюся. Але прийшли вони не самі собою. На II Республіканському зльоті передовиків виробництва, учасницею якого я була, було підтримано ініціативу передових підприємств країни по завершенню особистих завдань п'ятирічки до 115-ої річниці з дня народження В. І. Леніна.

Повернувшись додому, я відразу ж взялася за діло. Чітко планувала кожен свій робочий день, з особливою акуратністю готувала робоче місце, дбала про техніку, щоб працювала вона безвідмовно, запозичувала і впроваджувала все передове, прогресивне. Незабаром норми виробітку почала перевиконувати майже вдвічі!

Секретами своєї майстерності охоче ділюся з усіма членами колективу, допомагаю молодим. Коли ж довідалася, що швачка-мотористка Галина Максимівна Ковбаса також вийшла в число правохлангових і виконала свою особисту п'ятирічку, я від усієї душі привітала її з цим досягненням.

Секретів у моїй праці немає: успіху я завдячую перш за все тим, що люблю свою професію, всім серцем вболіваю за загальну справу колективу, в якому працюю.

Л. ВОЛЯНИК,

швачка-мотористка Білоцерківського УВП,
Київська область.

Завжди у пошуку

Боротьба за підвищення ефективності виробництва, похід за економією і бережливістю в центрі уваги колективу Запорізького УВП. Тут вміють рахувати кожну копійку, кожен грам матеріалу.

До речі, план трьох років одинадцяті п'ятирічки підприємство також виконало достроково. Цим успіхам певною мірою сприяв творчий пошук новаторів — винахідників та раціоналізаторів.

Особливо успішно діє така група в технічному відділі, що очолює його Г. А. Задорожній. Серед цінних винаходів, зроблених тут останнім часом, варто назвати процес модернізованого виготовлення газоосвітлювального трансформатора, що дало економічний ефект близько 380 тисяч карбованців. Плідно попрацювали над здійсненням цієї раціоналізаторської роботи і сам керівник відділу, і його товариші: інженери-конструктори Г. Г. Топчів, М. М. Духніч, Г. О. Топчієва, технолог М. І. Яшук.

Замість ізоляторів високої та низької напруги створено нові — закритого типу, де гостродефіцитний поліамід замінено скловолонітом. Річний економічний ефект становить 37 тисяч крб.

Раціоналізатори техвідділу розробили також нову, більш прогресивну конструкцію контакта на низьковольтні ізолятори, що дало змогу значно спростити технологію їх виготовлення, зекономити 360 кілограмів латунного прокату на рік.

С. МОРДУШЕНКО.

РЕПОРТАЖ У ПОЛЬОТІ ТВОРЧОЇ ФАНТАЗІЇ

«Кожній робочій годині — найвищу віддачу!» — під таким девізом працювали у третьому році одинадцяті п'ятирічки кришталевих справ майстри — молоді трудівники Київського заводу художнього скла.

...Повільно рухається конвейер з вазами, з вишуканою краси цукерницями, бокалами. Зосереджено схилилися над верстатами робітники. За одним з них — член УТОГ Леонід Бабенко.

— Робота моя відповідальна, — розповідає юнак, — Як ляжуть алмазні грані, залежить від моєї особистої майстерності. Коли додаті, що справу маю не з металом чи шматком дерева, а з художньою обробкою крихкого, тонкого матеріалу, то стане зрозуміло: без певного обсягу знань, навичок і сумлінності в нашій повсякденній роботі не обійтись.

П'ять років тому, закінчивши 15 класів Київської спецшколи-інтернату № 9 для слабочуючих дітей, Леонід переступив поріг заводу. На місяць раніше, ніж передбачалося, закінчилося його учнівство. Швидко опанував професію, бо полюбив її з першого дня перебування в колективі.

— Звичайно, нелегко було спершу, — повертаючись до минулого, пригадує юнак. — Та на допомогу завжди приходили досвідчені робітники, такі, наприклад, як бригадир дільниці обробки Володимир Іванович Омельченко.

У Леоніда вже найвищий, шостий розряд. Тепер інші переймають його досвід, запозичують майстерність. Ще недавно Микола Денисенко, Валерій Сугак, Сергій Самогай, Юрій Енгстрем та Олексій Олійник були учнями, нині ці молоді виробничники, як і їх наставник Л.

Бабенко, мають високу кваліфікацію, всі вони працелюбні, старанні.

Півтори норми за зміну — такий показник роботи молодого робітника. До цього варто додати, що продукція, виготовлена руками Леоніда, позначена державним знаком якості.

Недаремно в цеху, визначаючи найкращі риси характеру передовика, керівники сказали стисло: майстер на всі руки. На будь-якій операції він успішно справляється зі своїми обов'язками.

— На перший погляд дехто може здатися, що робота наша одноманітна: набив руку — і можеш працювати так не то що днями, а й роками. Але я б не радив робити поспішних висновків. У нас що не місяць — то на вазах з'являється новий візерунок. Моє завдання, як, до речі, і всіх моїх товаришів, полягає в тому, щоб якнайшвидше перебу-

дуватися на зміну процесу, зробити все, щоб освоєння тривало день, від сили два. Щоб і кількість продукції не зменшувалася, і якість, відповідно, не погіршувалася.

Більше восьми років трудиться на дільниці хімічного полірування Юрій Фаркош.

— Побільше б нам таких працюючих і добросовісних робітників, — сказав майстер цеху. — На нього можна покласти сповна. І на роботі встигає, як бачите, і в Палаці культури імені А. В. Луначарського його можна побачити. Закоханий у художню самодіяльність. Повільно, з однієї вайми в другу, рухаються блоки, заповнені готовою продукцією. Ще мить — і хлопеч тримає в руках тендітний фужер, рюмку чи вазу. Ні, вони зовсім не схожі на ті, що чекають черги на дальшу обробку.

У Юрія — кінцевий процес виготовлення продукції. Отож, варто йому перетримати, чи, навпаки, недотримати виробу у спеціальних розчинах, як якість скловиробів різко знижується. Щоб цього не трапилося, хлопеч демонструє у роботі зібраність, дисциплінованість.

Юнак бере сяючий бокал на високій ніжці, посміхаючись, каже:

— Хто знає, яке свято він прикрасить... Але мені завжди хочеться, щоб люди звернули увагу на витвір рук наших майстрів, оцінили політ творчої фантазії його винавців.

В. ГАЙДУК.

На знімку: передові шліфувальники заводу художнього скла (зліва направо) Микола Денисенко, Юрій Фаркош та Григорій Верич. Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ОБЛАСНИЙ ТУРНІР

Давно вже Вінницький обласний відділ УТОГ не проводив таких масових спортивних заходів, як, наприклад, цього разу у Піщанській спецшколі-інтернаті для глухих. Це був перший обласний шахово-шашковий фестиваль, в якому взяло участь 56 спортсменів і який проводився разом з відкритою перцістю Піщанського району.

Особливий інтерес викликали змагання шахістів-чоловіків, де на старт семитурової дистанції вийшло 28 учасників. Як і передбачалося, уже з перших партій тон у турнірі задав першорозрядник, вінничанин Олег Метинський. Показавши свій впевнений клас гри, він зайняв першу сходинку турнірної таблиці, а його товариші по команді першорозрядники В. Стебло та Й. Гензеровський посіли відповідно друге і третє місце.

У змаганнях серед жінок 100-процентний результат показала другорозрядниця Ніна Чорномаз з обласного центру, а учениці Піщанської спецшколи-інтернату Ольга Цимерман і Валентина Лисенко відповідно стали другою і третьою призерками.

Не менш гостро і захоплююче проходили ігри у шаховому турнірі, де взя-

ло участь 18 спортсменів на чолі з кандидатом у майстри спорту, вінничанином Анатолієм Бершадом. Та не йому судилося стати чемпіоном. Більш підготовленим на цей раз був учень, першорозрядник Леонід Заболотний. Бершадю довелося задовольнитися другим місцем, на третє вийшов Олександр Григоренко з Піщанки.

Серед дівчат у шаховому турнірі призові місця розіграли вихованки Піщанської спецшколи-інтернату. Тут поза конкуренцією була першорозрядниця Олена Купрій, а її подруги Ірина Сікальська і Наталка Біловпневний клас гри, він зайняв першу сходинку турнірної таблиці, а його товариші по команді першорозрядники В. Стебло та Й. Гензеровський посіли відповідно друге і третє місце.

У загалюкомандному заліку перехідний кубок обласного відділу завоював дружний колектив Піщанської спецшколи-інтернату. На друге місце вийшли учні з Кисляцької спецшколи-інтернату, на третє — команда Вінницького міськвідділу УТОГ.

Шахово-шашковий фестиваль, що пройшов на високому організаційному рівні, вирішено проводити щороку.

Е. ШВАРЦ,
суддя республіканської категорії, головний суддя змагань.

Вінницька область.

КОЖНОГО РОКУ по профспілковій лінії мені велику честь виявляють: бути Дідом Морозом. Уже літ з десять отак. Ось і тепер напередодні свята засідав профком з порядком денним: кому на цей раз людей по домівках з новорічним святом вітати і гостинці їм вручати. Голова профкому глянув на мене і сказав:

— Кращої кандидатури, товариші, я не бачу.

— У мене самовідвід! — гукнув я, але мій поодинокий голос потонував у гулі дужих голосів членів профкому.

— У тебе досвід, — сказали мені.

— Багатий досвід, — підкреслили.

— Ми тобі довіряємо...

Досвід. А чому й іншим не набувати його потроху? Не святі горшки ліплять. Я в цій ділі свого часу теж з нуля починав. Пам'ятаю, у перший свій вихід і торбу загубив. Десь до п'ятої чи шостої господи заходжу, а торби, дивлюсь, нема вже. А дітки:

— Покажи-но, Діду, що ти приніс нам.

А Дідові показати нічого. Хіба що себе. Правда сказати, себе й показував. Молодий ще був, на всілякі витівки ладний. А якби тепер, не доведи і помилуй, таке раптом сталося? Тепер, правда, такого зі мною не трапляється. Правду він каже: велике діло — досвід. Тепер я торби з плеча не знімаю, коли заходжу до хати. І шапки не скидаю. Воно, як правду сказати, то

в оцій моїй ролі торбу й шапку і не належить знімати. Не входить це в ритуал. Але ж самі розумієте... Запрошують у кожній хаті. Та куди ти, кажуть, Микито, поспішаєш? Ніч довга, встигнеш усіх обійти. Сядь ось до столу, пригуби з нами, ковбасками з часничком поласуй... А я чоловік на уговори податливий. Як дуже просять, то й присяду. І пригублю. І закушу. Отак у одній господі присядеш, у

Але ж є свій колектив, про нього в першу чергу належить дбати. Так ото, значить, до Данила мені дорога, бачу, стелиться. У Данила та його Оксені двоє діток у списку — Петько і Оксанка. Щоб не забути ж — Петько і Оксанка...

— Добрий вечір! Шедрий вечір! Гарним людям на здоров'я! Почав я, наче по нотах. Це діло в мене давно завчене, тут я не зіб'юся.

— Одержуй, кажу, — Мить-

вигадував, але я вчасно зупинив його.

— Пробачай, — кажу, — у мене ще список довгий.

А сам — до виходу. І тут сталося...

— Діду, ви не туди йдете, — Петько за полу тягне назад. — Там у нас кладовка.

— Пробачте...

— Ой, та то ж ви у вану залізли! — знову тягне за полу Петько.

— Даниле! Введи мене з хати! — почав я гукати господаря. — Понабудував хоромів...

От як буває. Навіть з досвідом.

Так ото в мене пропозиція. Робота в Діда Мороза, — дуже, як бачите, відповідальна. А як це діло в нас поставлене? На самодіяльності тримається. На любительському рівні. А чом би нам не ввести в кожній установі, організації, на підприємстві і так далі штатну одиницю Діда Мороза? Виділити зарплату. Штатний

— це не самодіяльний. З штатного в разі потреби запитати можна. Звіт його заслухати, приміром. Штатного на курси послати можна: по обміну досвідом, скажімо, чи підвищення кваліфікації. Словом, думка за вами, товариші.

А поки що — з Новим роком, дорогі друзі! Хай на вас щастя нападе! І здоров'я теж!

Дід МОРОЗ.

ДАЙТЕ ДІДОВІ ЗАРПЛАТУ

гумореска

третій, у п'ятій, а там, дивись, уже й приліг би. Нашо вже, як ото каже голова профкому, навчений в цій ділі, та й то часом не можу всього можливого передбачити. Торік зі мною курйоз стався. Вийшов я від Грицька Притики, як кажуть, у нормі. Наче б гаразд усе. Трохи, звісно, пригубили. На те й свято. Хто тепер у мене на черзі? У списку Данила Макітра значиться. Списки такі профком видає — щоб з путі не збився та не потрапив до котроїсь неволи з чужої організації. Воно, звичайно, і там приймуть такого чоловіка, як я.

ко, від Діда Мороза гостинця! Малий знітвся.

— Я не Митько, — кажу, — я Петько...

Гостинця, правда, взяв. Розумний хлопчик, не примхливий.

— І тобі, — кажу, — Софійко, Дід Мороз приніс...

— Я не Софійка, я Оксанка, — відповідає дівча, але гостинця теж бере.

Розумні в Данила діти. Випили ми з хазяями за кожного з дітей окремо і за обох разом, потім так же й за господарів. Далі — за здоров'я Діда Мороза, за Новий рік і за щастя всіх людей. Господар іще тости

ВЕСЕЛИНКИ ДО ЯЛИНКИ

До уваги батьків: новий рік у дитячому садку перенесений з 28 грудня на 3 січня.

Кожен може зробити у новорічну ніч відкриття, узявши штопор.

Якщо дід Мороз знає собі ціну, то він із бюро добрих послуг.

Аби Снігуронька та не стала сніговою бабою...

Довели діда Мороза до білої гарячки.

План горить у того, хто працює без вогнику.

Загубив авторитет. Прошу видати дублікат.

«Рибнї нема. Пішла на базу».

Хто бажає мати внутрі чи кроля, звертайтеся до тата. Гарбузенка, котрий ось уже 30 років займається їх виведенням з 17 до 19 години.

ЯК ТИ Й КАЗАЛА

Зібрався чоловік віднести сусідові борг. А жінка йому навздогін:

— Ти ж дивись, Миколо, не здумай там сідати!

Година минула, друга і третя. Аж смерком плентається чоловік, за тин тримається. Та з порога:

— Як ти й казала, я не сідав — стоячи пив...

НАВЧИВ

Що не день — снюк-школярник мало що не плаче: як не б'ється — не виходить проклята задача. А над ним лютує батько:

— Треба мати кебу!

В кого тільки ти вродився такий недотепа. Уже, мабуть, он папуга вивчив цю науку... А папуга, мов на доказ,

зняв крило, як руку. Ще й заміривсь на лисину: — Треба мати кебу! В кого тільки ти вродився такий недотепа!

«МУЖЧИНА»

Соромили в домі Кота: — Мишей поганяв би хоч трішки! А сирій, задерши хвоста: — Домашня робота — для Кішки.

ВІРНИЙ СПОСІБ

— Ти б порадив, — просить жінка пошепки Семена, — що зробити, щоб відцепився отой тип од мене. Чоловік примружив очі: — Слухай-но, будь ласка. Як підійде він до тебе — скниь раптово маску...

НАЙВИЩА КАРА

— Чи є за многожонство кара? — спитали якось у Макара. — Її не вимірять роками. а тільки тещами й жінками. **Анатолій СОЛОНСЬКИЙ.** м. Київ.

ВІДПОВІДНІ ПІДСТАВИ

— Як ти гадаєш, Миколо, чого півень так часто і так гарно співає.

— На те є відповідні підстави. У нього десятки дружин і жодної тещі...

ПОЖАЛІВ...

«Дід Мороз іде до нас, повні його клунки.

Ця для тебе, сину мій, він несе дарунки».

Дід гостинці витяга і кладе на столик А хлопчина — як гукне: «Він же — алкоголік!».

«Звідки ти таке узяв? Що ти, сину, що ти?»

Дід хороший. Дід і в рот не бере гідоти!».

«А чого у нього ніс отакий червоний? Видно п'є, як тато наш, всякі самогонні».

«Ну й чудне ти дитинча, — мати зирка скося, —

На морозі Дід Мороз приморозив носа».

І в хлопчини на очах забреніли сльози: «Значить, в тата ніс такий... через ті морози».

О. БОГАЧЕНКО.

Без слів.